

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VI. Quomodo à dæmonibus homines impugnentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

folymitanum) existimabat, ipsos dæmones pœnitentiam aliquando esse acturos.

Refellitur hic error, & veritas nostræ fidei probatur ex eo, quòd (vt docet S. Cypr. in fine libri contra Demetr.) *Quando istinc excessum fuerit, nullus iam pœnitentiæ locus, nullus satisfactionis effectus; quod & Scriptura figuratè declarat Ecc. 11. In quocunque loco ceciderit (lignum) ibi erit; quod autem homini mors, hoc dæmoni casus fuit: & Ecc. 9. dicitur, quòd nec ratio, nec sapientia, nec scientia erunt apud inferos: & Iob 10. quòd ibi nullus ordo, sed sempiternus horror inhabitat; vnde S. Fulg. Lib. de fide ad Petrum cap. 3. dicit in igne inferni omnes Angelos prævaricatores, nec malâ voluntate posse carere, nec pœnâ (& infra) sic bonam amississe voluntatem, vt amissam resumere nequeant: & S. Prosper Lib. 3. de vita contemp. cap. 12. rectè obseruat, damnatos mitti in tenebras ligatis manibus, & pedibus (vt dicitur S. Matth. 22.) eò quòd deinceps non possint bona vlla opera exercere.*

Ratio autem, cur nullus sit dæmonibus & damnatis pœnitentiæ locus, est, quia nullus est gratiæ; sicut enim hominibus in peccato mortali decedentibus nullam amplius gratiam dare decreuit Deus, quâ voluntates eorum ad pœnitentiam excitentur; sic nec angelis post lapsum: sine gratia autem nec hominis, nec angeli voluntas ad veram pœnitentiam conuerti potest; vt supponimus ex dicendis in tractatu de gratia.

SECTIO VI.

Quomodo à dæmonibus homines impugnantur.

Certum est ex fide, dæmones ex Dei permisso posse homines impugnare, eosque ad malum incitare, idque reipsa aliquando, imò sæpissime facere, vt constat ex varijs scripturæ locis, vt Gen. 3. vbi refertur, primos parentes ad peccatum fuisse à dæmone inductos, & & epist. 1. S. Petri cap. 5. *Aduersarius vester diabolus tanquam*

quam leo rugiens circuit, quærens quem deuoret: & Ephes. 6. Non est nobis colluctatio aduersus carnem & sanguinem, sed aduersus principes, & potestates, aduersus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitia, in caelestibus, &c.

Faciunt autem hoc demones, Deo non quidem volente, sed tamen permittente, illorumque peruersos conatus in electorum suorum bonum ordinante; vnde S. Thom. quæst. 114. a. 1. dicit, impugnationem hominum à demonibus ex ipsorum demonum malitia procedere; ordinem verò impugnationis esse à Deo, qui nouit malis bene uti, eaque ad bonum ordinare.

Sicut autem Deus homines à demonibus impugnari permittit, sic & ipsis cum impugnantur, gratia suæ auxilia subministrat, quibus si velint, qualibet tentatione superiores possint euadere; vnde S. Paul. 1. Cor. 10. dicit. Fidelis Deus est, qui non patietur vos tentari supra id, quod potestis; sed faciet etiam cum tentatione prouentum, ut possitis sustinere: & 2. Cor. 12. Datus est mihi stimulus carnis meæ angelus Satana, qui me colaphizet. Propter quod ter Dominum rogauit, ut discederet à me; & dixit mihi; sufficit tibi gratia mea.

Quæres, quomodo fiat illa hominis impugnatione per demone? Resp. duobus præsertim modis fieri posse, demone scilicet aliquid vel intra hominē, vel extra ipsum operante. Primo enim modo tentare potest, vel commouendo spiritus vitales, in quibus species sensibiles continentur, & eas potentijs cognoscitiuis obijciendo, sicque prauam aliquam imaginationem efformando; vel commouendo humores, & spiritus in organo corporeo appetitus sensitui, sicque inde recte uoluntatem ad malum aliquod excitando. Secundo autem modo (hoc est aliquid extra hominem operando) ipsum tentare potest, cum aliquid verum, vel apparens sensibus externis obijcit, vnde occasio alicuius peccati perpetrandi ipsi homini suggeratur. Ita S. Thom. quæst. 111. a. 1. 2. 3. & 4. ubi fuse explicat, quâ ratione tam boni, quam mali angeli interius vel exterius in homines agere possint.